Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Funck, Poul.; componeret af Funck.
Titel | Title:	Zephyr og Flora : nyt Divertissement
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos J. Irgens, 1820
Fysiske størrelse | Physical extent:	4 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

17 178.

Zephyr og Flora.

Nyt Divertissement,

componeret

af

Hr. Solodandser Funck.

Personerne:

Zephyr . . . . Hr. Funck.
Flora . . . . Md. Jansen.
Amor . . . . Jfr. L. Schall.
Nympher og græske Hyrder og Hyrdinder.

(Theatret forestiller en Skov.)

Amor kommer ind med Zephyr; de søge Flora; Amor opdager hende først og viser Zephyr hende. Hun kommer munter ind; ved at see Zephyr føler hun en glad Overraskelse. De hilse hinanden venlig. Zephyr, som har medbragt en Rose, byder hende den, men i det hun vil tage den trækker han den spøgende tilbage; endelig giver han hende den. De love hinanden gjensidig evig Kjerlighed og Troskab. Amor, ubemærkt i Baggrunden, studser da han hører Zephyrs Løvte, og siger leende: Den Troskab vil ikke vare længe. En Musik bebyder Nymphernes Komme; De begynde

muntre og glade en Dands, som afbrydes ved Amors og Zephyrs Komme. Den sidste studser ved at see dem, og Amor siger med megen Ild: See, hvilke deilige Piger! Zephyr føler det dybt; søger at tækkes dem alle, men især indtager den Ene ham overordentlig. Amor glæder sig i Førstningen derover, men da han synes det gaaer for vidt, løber han hen til Zephyr og hvisker: Der kommer Flora! skynd Dig bort. For at Nymvherne ikke skulle mærke hans Flugt, faaer Zephyr dem spøgende til at staae i forskjellige Stillinger med deres Krandse, og løber nu hurtig sin Vei! Da Flora møder ham, løber han, for at undgaae hende, tilbage, tager hurtig Krandsene fra Nymvherne og stiger i Luften. Disse, som ikke have seet ham bortflyve, forundre sig over hans hurtige Forsvinden, men denne Forundring stiger endnu højere da han fra Luften kaster de røvede Krandse ned til dem igjen. De vredes over saaledes at være gjækkede, og forlade Skuepladsen. Amor, som har holdt sig skjult, kommer frem igjen, er glad over den Streg han har spilt Zephyr og Nymvherne, og begiver sig bort igjen. Flora kommer ind, søgende Zephyr; strax følger Amor efter med Nymvherne, som han henviser til Flora for at klage over Zephyr, der har beilet til dem alle. Dette smerter Flora meget og hun er utrøstelig. Amor træder frem og lover Flora Hævn, naar hun og den Nymphe Zephyr har smigret for vil lyde ham. De love det; hurtigt tager han et Klædebon fra en af de andre Nymvher, hænger det som

et Slør over den Foretrukne, uden at tildække hendes Ansigt; han viser hende en Græsbænk at sidde paa; siger derpaa til de andre: Hurtig bort! der er Zephyr. De forlade alle Scenen undtagen Nymphen som bærer Sløret. Zephyr kommer nu ind, løber strax hen til hende, gjentager sine Kjerligheds Forsikkringer, men hun paastaaer: De ei ere allene og beder Zephyr at undersøge Omgivningen; han gjør det nødigt, men gaaer dog søgende bort; saasnart han er borte kommer Amor med Flora, som han byder at tildække sig med Sløret, og Nymphen at følge sig; de adlyde, og Flora bliver ene paa Scenen: Zephyr kommer tilbage og begynder atter at vise den formodede Nymphe Kjærtegn. Flora kaster Sløret af, og han staaer som tilintetgjort ved at see det er hende. Hun bebreider ham hans Utroskab, og siger at hun aldrig vil troe eller elske ham mere; han knæler og under de høitideligste Forsikkringer søger han at gjenvinde hendes Kjerlighed og at faae hende til at blive for at høre ham. Imidlertid er Amor kommet ind med Nympherne, tager Vingerne af den knælende Zephyr og giver dem til en af Nympherne, som sætter dem paa Flora, der øieblikkelig føler sig let, og flyvende forlader Scenen. Zephyr forfølger hende uden at kunne naae hende; han staaer fortvivlet tilbage, og dette Uheld, tilligemed Nymphernes spottende Bortgang, smerter ham saa dybt, at han fuld af Harme nærmer sig Amor, og bebreider ham sit Uheld. Den snedige Amor veed strax at tilfredsstille ham; han tager Løfte af ham herefter at være

mere tro, og leverer ham sine Vinger; de gaae derpaa bort for at søge Flora. Denne, som dog ikke har kunnet forlade sin Zephyr, kommer listende ind, strax bringer Amor Zephyr, som styrter for den elskede Floras Fødder, og beder om Tilgivelse. Flora formildes og efter megen Vægring lader hun sig af Zephyr føre til sin Hauge. De stige begge i Luften og under deres Opstigen forandrer Theatret sig til Floras Hauge, hvor Hyrder og Hyrdinder staae i smukke Skarer, smykkede med Blomster til Floras Fest. Her dale de ned; Amor kommer, modtager dem og foreener dem, og en almindelig glad Dands udtrykker den festlige Glæde.

Kjøbenhavn 1820.

Tryft hos J. Irgens.